

НУЖДА НАДЪ ВСИЧКИ НУЖДИ И БЛАГО НАДЪ ВСИЧКИ БЛАГА

Потокътъ на живота неспирно влѣче чловѣцитѣ, като ги изправя предъ нужди, възлага имъ задачи, прави ги велика двигателна сила, която вещае сѣдбини, създава епохи. Задоволението на нуждитѣ дава успокоение и вътрешно равновесие, а възприемането на задачитѣ поддържа вѣчния огънъ на творещата емоция.

Човѣкътъ е същество тѣлесно и духовно, индивидуално и обществено. За неговото правилно тѣлесно развитие, за неговото духовно разцвѣтяване, за постигане на неговата хармонична индивидуалностъ, за проявлението на неговата обществена личностъ сѣ нужни абсолютно опредѣлени условия, създаването на които зависи изключително отъ неговото осъзнаване.

Въпрѣки грандиозната материална култура на сегашното време, изразена въ зашемедяваща техника, не може да се каже, че съвременниятъ човѣкъ е постигналъ себе си. Докато има толкова страдания по земята, толкова неправди и непогаснала жажда за мѣстъ, не може да се мисли, че човѣкътъ е осъзналъ себе си въ свѣтлината на човѣщината. Не. Човѣкъ не е създаденъ ни да бѣде потиснатъ и страдащъ робъ, нито пѣкъ, още по-малко, да бѣде тиранинъ и мѣчителъ за ближнитѣ си. Той е създаденъ „по образъ и подобие“ на нѣщо велико, на божественото, да бѣде отражение на свѣтлината, слънчево чадо на земята, да бѣде самъ за себе си честитъ и да прави нераздѣлна и хармонична частъ отъ едно щастливо общество.

Като се вземе предвидъ отъ друга страна, колко усилия е правило човѣчеството отъ неговата историческа извѣстностъ до сега, колко философски системи и религиозни учения сѣ създадени, колко мѣченици сѣ отдали живота си за „правда и истина“, трѣбва да се разбере, каква грандиозна работа предстои отъ тукъ натѣй на човѣка, за да стигне предопредѣления за него идеалъ — не, а да се приближава къмъ него. Постиженията въ материалната култура тамъ, дето сѣ станали жѣщина на реалния животъ, освобождаватъ духовнитѣ сили на човѣка и му даватъ възможностъ да се отдаде на вѣчнитѣ проблеми. Но тамъ пѣкъ, дето и самата материална култура е въ зародишъ, или неразвита, нуждата отъ работа е по-голъма, за да се настигнатъ изпреварилитѣ: който остава назадъ, той става, въ една или друга смисълъ, робъ.

Работата за постигане и осъзнаване на човѣшката личностъ въ посоченитѣ рамки е толкова голѣма, велика, че тя почти не е по силитѣ на индивидуалното съществуване. Отдѣлниятъ човѣкъ може само да приобщи себе си къмъ нея, като привнесе своята данъ предъ олтаря на „съборната и всемирна“ работа.